

KINT JÁTSSZANAK A GYEREKEK!

Kint játsszanak a gyerekek!
Arany bojtjait hajtogatják az égnek,
megfésülik a viharokat,
várat építenek tiszta csöndből,
bevágott szélű levelekből csákót raknak
egymás fejére,
mikor szól a csengő
megmossák szép kezüket és
egybepakolják a sok játékot,
a saját hangjukat is félrerakják,
csak állnak ott meztelenül
és a nap bebújik a bőrük alá.
Bebújok én is, mert gyerek vagyok,
fiatalabb az óvodásoknál is,
de öregebb, mint az ősz szakállú idő,
a bölcseknél is öregebb
és úgy meg tudom szagatni a
színezőket, de a nagy betonházakat is,
hogyan kidől belőlük minden mocsok;
a felnőttek összehordott piszka,
a mosdatlan lépcsőházak
beleférnek a tenyerembe,
de parány vagyok mondom,
olyan parány, át se lépem
a kis pocsolókat
csak beléjük gázolok, hogy
felborzoljam a fönt tornyosuló házak képeit.

72 RICK

Várj! Rick! Szemöldököd alá férnek
hosszú pillantásai a Napnak és az űr
zománcos gödreinek, vigyél hát magaddal rozoga,
vén hajódon a tejútba boronált
színes gázok közé, hadd barátkozzak én is a
titánok eldobált játékaival: poros és jégbehűtött
kugligolyóikon száguldjunk egymás ölébe, hogy
ne fájjon annyira a légüres tér,
ne fájjon az, hogy őrülség mások után ordibálni
a szívünkben még kéken és zölden gomolygó
Föld nevű bolygót, ahol kekszet tömsz a számba,
meg a kozmosz frissen csöpögő porait,
a képzetek és tündérhajók egymásba rezegő karjait,
hogy mindig részegek legyünk,
sose tudjuk mi is vár majd ránk,
ha egy pillanat alatt szemed zöldköves ködein át
más valóságokba lépdelünk.

Nagyapja vagy az egésznek!

Halljátok?

– Az én nagyapám a csillagok, és az égnek
feketébe virradó halmaza,
sárga fogaiba táncol a tejút meg a véres éjszaka,
– látod? – őrült nevetéssel kel a hajnal, megint rád talált
valami barkács, félkész találmány felett,
mert gondolatban csak a galaxisok szívét öltöztetted
könnyű, lenge ruhákba,
egyetlen unokád félszeg és holdkövekkel ékes
együgyű homlokába.

